

Antti <3 niitto

Antti Sorvali
Työnjohtaja
Destia Oy

Joku sanoi kerran, että tienhoito on yksinkertaista ja helppoa touhua. Talvella katsotaan, kun lumi sulaa ja kesällä kun ruoho kasvaa. Katsoessani työhuoneen ikkunasta ulkona satavaa kevättalven lunta kesä ja ruohon vihertäminen tuntuu kovin kaukaiselta. Nurmialueet kun ovat kymmenien senttien paksuisen hangen alla. Käänän katseeni takaisin tietokoneen ruudulle ja jatkan viherhoidon tarjouspyynnön kirjoittamista.

Suomessa on noin 78 000 kilometriä hoidettavaa valtion tiestöä. Tämä on alue, joka pitäisi niittää joka kesä keskimäärin parisen kertaa, joillakin alueilla useammin. Jaettuna tienhoidon alueurakoiden kesken tämä tekee noin 1 000 tiekilometriä urakkaa kohden, vaihtelevalla työleveydellä ja muilla vaatimuksilla. Tähän lisätään vielä satoja kilometrejä vesakonraivausta, puiden ja pensaiden hoitoa, erityiskohteita... Työmäärä kuulostaa valtavalta, mitä se tietysti onkin, mutta asiassa on yksi mielenkiintoinen piirre. Kukaan ei oikeasti tiedä paljonko sen pitäisi maksaa.

Aliurakoitsijat tutkivat vaihtelevalla tarkkuudella useiden ihmisten työstämiä viherhoidon laatupapereita, punnitsevat riskejä ja työmääriä, arvioivat kaluston tarvetta, miettivät mitä voisivat mahdollisesti jättää tekemättä ja lähettävät sitten tarjouksen. Pääurakoitsija vertaa tarjouksia ja kiroilee, miksi tämäkin työ on niin kallista, sillä urakan laskentavaiheessa

Kuvassa niitettävää keskikaistaa.

Kuvat: Antti Sorvali.

Kuvan luiska on jyrkkyytensä vuoksi hankala niitettävä.

siihen varattiin vain tietty summa rahaa, perustuen samanlaiseen arviointiin, jota alirakointsijakin joutuu tekemään. Tilaaja miettii työjälkeä arvioidessaan paljonko ahneet urakoitsijat tästäkin hyvästä saavat katetta ja pitäisikö laatupapereita muuttaa muihin urakoihin. Sakko nyt ainakin pitää antaa, sillä kaiteenaluset ovat niittämättä. Myöhemmin käy ilmi, ettei kaiteenalusia kuulu tilaajan omien papereiden mukaan edes niittää joka kerran yhteydessä.

Laatupaperit muuttuvat urakasta toiseen. Kohdekortit, työkohtainen tarkennus, lisäkirjeet ja muut laatupaperit sotivat toisiaan vastaan siten, että pakkaa hieman sekoittamalla kukaan ei enää tiedä mihin aikaan ja mitä tienposkessa pitäisi tehdä. Välillä torjutaan vieraslajeja ruiskuttamalla säiliökaupalla glyfosaattia,

välillä taas kuljetaan tietä jonka varrella kasvaa villejä lupiineja. Ramppimetsiköitä ja pensasalueita hoidetaan ja jätetään hoitamatta. Kaikki riippuu siitä mitä norsunluutorneissa minäkin vuonna päätetään ja paljonko asialle ruohonjuuritasolla tehdään. Melkoisen sekavaa miljoonabisnestä.

Se hyvä puoli tienhoitodossa on, että suurin osa työjäljestä mitätöityy aina viimeistään seuraavaan hoitokauteen mennessä. Kyllä se uusi kesä sieltä aina tulee.

**Suomessa on noin
78 000 kilometriä
hoidettavaa
valtion tiestöä.
Tämä on alue,
joka pitäisi niittää joka
kesä keskimäärin
parisen kertaa,
joillakin alueilla
useamminkin.**